

မဟာဆွေ ဒါ
ဒို့ပြ

နိဒါန်း

ဤဝတ္ထုသည် ကျွန်ုပ်ရေးသားခဲ့သော တို့ မေမေ၊ သူပုန်ကြီး၊ စစ်ထွက်သူစသော ဝတ္ထုများ ၏ အဖွင့်ဦးကာဆိုက လွဲမည်မဟုတ်ပေ။ ထိုစဉ်အခါကမူကား ကျွန်ုပ်တို့ ၏ ကလောင်နယ် အလွန်ကျဉ်းခဲ့လေသည် ။ လွတ်လပ်စွာ ဝေဖန်ရေးသားခွင့် မရှိ၊ စိတ်တွင်းရှိသမျှ ဖွင့်ချခွင့်မရ၊ ကလောင်ပါးမဝခင် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း ၂၀ကျော်က ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးပြီး တိုက်တစ်တိုက်သို့ပို့ရာ ဥပဒေနှင့် မလွတ်ဟု စာပြန်လာ၏။ မလွတ်ချင်နေပါစေ ထောင်ကျစရာရှိက ကျွန်တော် အကျခံမည်ဟု စာပြန်ခဲ့ဖူး၏။ ဝတ္ထုပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရာ၌ ဝတ္ထုရေးသားသူသာ တာဝန်ရှိသည် မဟုတ်၊ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူလည်း တာဝန်ရှိကြောင်း၊ နောင် ကလောင်ပါးဝမှ သိရှိရရာ ထုတ်ဝေသူများ ထုတ်ရဲအောင် ကလောင်လျှော့ဈေးနှင့် ရေးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ယခုအခါမူ လွတ်လပ်ရေး စခန်းသို့ ခြေလှမ်းနေသော အာဏာပိုင် ကြားဖြတ်အစိုးရ လက်ထက်တွင် ဟုတ်ရာမှန်ရာတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝတ္ထုဖြင့် ဖော်ထုတ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးသည် အကောင်းကိုဖြစ်စေ၊ အဆိုးကိုဖြစ်စေ မေ့လွယ်သော လူမျိုး ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ၏ ရာဇဝင်သမိုင်းတွင် မည်သို့ဖြစ်ခဲ့သနည်း၊ နယ်ချဲ့သမားတို့ ၏ ညှဉ်းပန်းမှုကို မည်မျှခံခဲ့ရသနည်း၊ နောင် ဤဘဝမျိုး မကြုံရလေအောင် မည်သို့ ကြိုးစားရမည်နည်း စသော အချက်အလက်များ ဖြင့် လူငယ်ကြိုက် ချစ်ခန်း ကြိုက်ခန်းလည်း မဟာ မလွတ်ရလေအောင်

ရေးသားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသတည်း။

မဟာဆွေ

အခန်း (၁)

"ဟေး-ဂျော့-ဂျော့၊ ဟေး-ဂျော့"

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်သံသည် ရန်ကုန်မြို့ အနောက်ပိုင်း လမ်းတစ်လမ်းရှိ "မဟာဒေဝီ" ပွဲရုံထဲမှ ထွက်ပေါ်လာရာ ရှုပ်ဖြူလက်တို၊ နက်ပြာရောင် ဘောင်းဘီတို၊ ရှူးဖိနပ်အနက် ဝတ်ဆင်ထားသော အသက် ၂၅ နှစ်ခန့် သန်မာထွားကျိုင်းပုံရ၍ လမ်းဘေးသမံတလင်းပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်သွားသော လူရွယ်၏ ခြေလှမ်းကို တုံ့စေလေ၏။ ထိုလူရွယ်သည် ထိုသို့ခြေလှမ်းတုံ့ရာမှ အသံရှင်ရှိရာသို့ ငှက်ကြီးဝန်ပို ခြေလှမ်းဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာ၏။ အသံရှင်လည်း ထိုလူရွယ် အခန်းထဲဝင်သည် ကို မစောင့်နိုင်၊ အပြေးကလေး ထွက်လာရာ တိုက်ပေါက် တွင် ဆုံမိကြ၏။

"စောအောင်" "ဂျော့" ဟု ခေါ်ကြရင်း တစ်ဦးလည်ပင်း တစ်ဦးဖက်၊ တစ်ဦးပါး တစ်ဦးနမ်း မျက်ရည်တွေပင် ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ကာ ဝိုင်း၍ နေကြလေသည် ။

"လာကွာ အခန်းထဲသွားပြီး စကားပြောကြရအောင်" နှစ်ယောက်

သား တစ်ယောက်လည်းပင် တစ်ယောက်ဖက်ကြကာ
ဝင်ရောက်သွားကြ၏။ ဧည့်ခန်းတွင် စားပွဲဝိုင်း ကုလားထိုင် ပုများ ထား
ရှိရာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးစီ ဝင်၍ ထိုင်ကြ၏။

"ငါရန်ကုန်ရောက်တာ ၃ ရက်တည်း ရှိသေးတယ်"

"ငါ့ဆီ ဘာလို့ အကြောင်းမကြားသလဲ"

"မင်းတို့ ဘယ်နေမှန်းမှ မသိဘဲ ငါလည်း စစ်တောင်းနယ်က တော်
လှန်ရေးအကြောင်း စာအုပ်တွေ လူသေစာရင်းတွေ ဖတ်ကြည့်တယ်။ မ
င်းကိုတောင် သေရင် ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်မှာ ပဲလို့ ဘာမှ မတွေ့တော့
ဪ ငါ့သူငယ်ချင်း 'ဂျော့'တစ်ယောက်တော့ မသေသေးဘူးလို့ ဝမ်းသာ
နေရတာပဲ"

"ငါလည်း ရှမ်းပြည် တော်လှန်ရေး သမားတွေအကြောင်း အမြဲမေး
နေတာပဲ။ အင်း ... ငါ့ သူငယ်ချင်း စောအောင်တော့ မသေရှာသေးပဲ
လို့ ဝမ်းသာရတာပဲ ခမည်းတော်များကော မာကြရဲ့ လား"

"မာသာပါတယ်၊ အရိုက်အရာကို ညီတော် လွှဲပေးလိုက်တယ်။ ဂျပန်
တက် စကတည်းက ချင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ သနပ်ဖက်၊ လက်ဖက်စိုခြော
က်၊ အာလူး၊ အဲဒါတွေ ခမည်းတော်ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ပြီး အကြီးအကျ
ယ် လုပ်နေတာပဲ 'မဟာဒေဝီ'ဆိုတဲ့ ပွဲရုံ မန္တလေးမှာ တစ်ရုံ၊ ဒီမှာ တစ်ရုံ
ဖွင့်ထားတယ်"

ဂျော့ခေါ် ဂျော့လှတင်သည် ပေ ၅၀ ကျယ်သော
တိုက်ခန်းတစ်ခုလုံးပြည့်မျှ ပိုကြီး-ပိုငယ်၊ အိတ်ကြီး-အိတ်ငယ်၊
တောင်းကြီး-တောင်းငယ်တို့ဖြင့် သူ့အမျိုး သူ့နေရာနှင့်သူ ချစရာမရှိ
အောင် တောင်လိုပုံ နေသည် ကို လှမ်းကြည့်နေရာက ...

"ငါလည်း သတင်းစာထဲမှာ မဟာဒေဝီပွဲရုံ အုပ်ချုပ်သူ စောအောင် ဆိုတာတွေ့လို့ သတင်းစာချပြီး ပြေးလာတာပဲ။ ဘယ်လောက် စောသန် သလဲဆိုရင် မယ်တော်ကြီးကားနဲ့ ဘုရားကြီးသွား ၇ နာရီခွဲ ပြန်လာ မယ်ဆိုတာ အသိသား၊ အဲဒီအိမ်ကကားကို မစောင့်နိုင်ဘူး၊ ဘတ်စ်ကားနဲ့ သုတ်ခြေတင်လာတာပဲ။ မင်း တိုက်ရှေ့ရောက်တော့ မင်းကို မြင်ပါတယ် ဒီကောင် ငါ့မြင်ရဲ့ လားလို့ တမင် လွန်ပြီးလျှောက်တာ ..."

"ဒီစောက်ကျင့်တော့ ဖျောက်မယ့်ကောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါထက် မင်း ဘာလုပ်နေသလဲ"

"မင်းနဲ့ ငါနဲ့ စစ်မဖြစ်ခင်က တစ်နှစ်စီ ဥပဒေတန်း တက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ ခမည်းတော်က ဆက်တက်ရမယ်ဆိုလို့ တက်နေရတယ်။ တစ်နှစ်နဲ့ စာမေးပွဲဝင်ရမှာ ပဲ"

"အေးလက္ခာ အလကား နေတာထက်တော့ တော်သေးတာပေါ့၊ အရင်ကတော့ ငါဟာ ရှမ်းပြည် တစ်လှည့် မန္တလေးတစ်လှည့် နေရတာ အလုပ်က ကြီးကြီးလာတော့ ခမည်းတော်က ရန်ကုန်တိုက်ကို စီးရမယ်ဆိုလို့ လာရတာပဲ"

"ဒါဖြင့် တို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် နီးနီးကပ်ကပ် နေရပြန်တာပေါ့ ..."

"အေးပေါ့ သူငယ်ချင်းရ"ဟု ပြောရင်း စောအောင်သည် သားရေကြိုးနှင့် သံမဏိလက်ပတ် နာရီမည်းကို ကြည့်ကာ ...

"၈ နာရီခွဲ ရှိသေးတယ်၊ မနက်စာ ဒီမှာ စားနော်"

"စားတာပေါ့ ... မင်းလည်း တို့ အိမ်လိုက် လာပြီး ညစာ စားရမယ်"

"လိုက်တာပေါ့ ... ဒါထက် မင်း နှမကလေးကော ကျန်းမာရဲ့ လား"

"ငါ့နှမကလေး မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့နှမကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ သူ့အမေထက် အရပ် ၃ လက်မလောက် မြင့်နေပြီ၊ ဧရာမ အပျိုကြီးမားမား ဖြစ်နေပြီ၊ မင်းနဲ့ ငါ ကောလိပ်ဂျိုင်းထိုးတုန်းက ၁၂ နှစ်၊ ၁၃ နှစ်ရွယ်ကလေး မဟုတ်ဘူး၊ သူက မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိမယ်၊ ကိုစောအောင်ဆိုတာ ကိုကိုနဲ့ လိုက်လာတဲ့ လူကြီးလားတဲ့ "

"နင်မှတ်မိလားလို့ မေးတော့"

"မမှတ်မိဘူးတဲ့၊ တို့ တွဲရိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံပြမှ ဪ မှတ်မိပြီတဲ့ "

"မင်းဓာတ်ပုံကို အတော်ကြာ စူးစိုက်ကြည့်နေရှာတယ်"

"ဟေ့ကောင် ... မင်းအိမ် ငါမလိုက်ဝံ့အောင် လုပ်တာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊ တကယ်အမှန်ပြောတာပါ မင်းလို လူချောတစ်ယောက် မိန်းကလေး မဆိုထားနဲ့ ၊ ငါတောင် ဘယ်လောက်ကြိုက်လို့ တနမ်းတည်း နမ်းခဲ့ရသလဲ"

"တော်ကွာ ... မင်း ဒီစောက်ကျင့်ကို မဖျောက်ဘူး"ဟု စောအောင်သည် သူ၏ လက်တံရှည်ကြီးနှင့် ဂျော့-လှတင်၏ ရင်ဘတ်ကို လှမ်းတွန်းလိုက်၏။

"အေး အရပ် ၅ ပေ ၈ လက်မ၊ ကာယသမား လူထွားမို့ပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် မိန်းမလျာဆိုပြီး ငနာတွေ ဝိုင်းနေမှာပဲ"

ထိုအခိုက် ... အသက် ၂၀ ခန့် သူငယ်တစ်ယောက် ပေါက်လာကာ ...

"သခင်လေး ဟင်္သာတက ပွဲစားကြီး၊ ခဏတွေ့ပါရစေတဲ့ "

"အေး လာခဲ့မယ်၊ သူငယ်ချင်း ခဏနော်"ဟု ... ဂျော့ကိုပါပြောရင်း

ထွက်ခွာသွား၏။ ၅ မိနစ် ခန့်ကြာလျှင် စောအောင် ပြန်လာ၏။ ဂျော့က ...

"ဘယ့်နှယ်လဲကွ သခင်လေးတွေ ဘာတွေ လုပ်တုန်းလား"

"သူတို့ က အိမ်တော်ပါတွေ၊ မခေါ်ပါနဲ့ ဆိုလို့ ကို မရဘူး နှုတ်ကျိုး နေလို့ ပါတဲ့ ၊ ဘုရားထူးတာတောင် အတော် ပညတ်ယူရတယ်၊ ဘိုးဘွား ကတည်းက ခစားဆက်ဆံလာကြတဲ့ စိတ်တွေကိုးကွ၊ ဟို သူဌေးကျွန် ကြည့်ပါလား ငတ်မွတ်တုန်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ဆွမ်းလှူတော့၊ လိုတဲ့ ဆု တောင်း ဆိုတဲ့ အခါ ဘဝဆက်တိုင်း ကျွန်မဖြစ်ပါရစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်း ရင်ရမှာ ပဲ။ အဲဒီ ... ကျွန်မှာ တော့ ဘဝဆက်တိုင်း ဒီသူဌေးမင်းအိမ်မှာ ကျန်ဖြစ်ပြီး ထယ်တစ်တွဲက နှစ်တွဲဖြစ်အောင် ထယ်နိုင်ပါစေဘုရားလို့ ဆုတောင်း သလိုပေါ့ကွာ ခမည်းတော်အနားက ဟာတွေက သာပြီး ကဲ သေးပါတယ် ..."

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝကအကြောင်း တော်လှန်ရေးတွေ့ကြုံရပုံ စသည် တို့ ကို မမောမပန်း ပြောဆိုကြပြီး လျှင် ၁၀ နာရီခန့်တွင် နံနက်စာ စားသောက်ကြလေသည် ။

ထို့နောက် စောအောင်အိပ်သော အပေါ်ထပ်သို့ နှစ်ယောက်သား တက်ရောက်သွားကြ၏။ စောအောင်၏ အိပ်ခန်းမှာ အတော်ကျယ်ဝန်း၍ တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်၊ စာကြည့်စားပွဲ၊ အဝတ်ဗီရို၊ စာအုပ်ဗီရိုများ သပ်သပ်ရပ်ရပ် မြူမတင်ရအောင် စီစဉ်ထား၏။

"စောအောင် မင်းအသက် ၂၅ နှစ်ရှိပြီနော်"

"အနို့ မင်းကကော ဘယ်လောက်ငယ်လို့ တုံး"

"အသက်တူ သူငယ်ချင်းပေါ့၊ ငါဆိုလိုတာက ဆေးပေးမီးယူ လိုနေ

တယ်ကွ"

"ငါ အကျိုးအကန်းမှ မဟုတ်ဘဲ မလိုပါဘူး-ဂျော့ရာ"

"ငါ မင်းနဲ့ တော်တာ မြင်ထားလို့ ၊ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ လည်း နီး ...

"

"ဟေ့ကောင် မင်းအိမ် ငါတစ်သက်လုံး မလာဝံ့အောင် ပြောနေတာ လား"

"ကဲကွာ မင်းမကြိုက်ရင်လည်း မပြောပါဘူး၊ ငါကတော့ ဒီရွှေယော ကံဖလေးနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်"

"တော်ကွာ ဂျော့" ဟု စောအောင်သည် အင်္ကျီလက်သီး တပ်နေရာက လှမ်း၍ ထုလိုက်၏။ တစ်ဖန် ...

"ဒါပဲနော် မင်း မနောက်နဲ့ ၊ ငါ့အကြောင်း မင်းအသိသား"

"အေးပါကွာ မင်းလန့်ပြေးမှာ လည်း ငါက အစိုးရိမ်သား မနောက်ပါ ဘူး"

စောအောင် အဝတ်အထည် လဲပြီးသောအခါ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသော လှေကားလက်ရန်းတုတ်ကြီးကို ကိုင်ကြကာ တဒေါက်ဒေါက်နှင့် ဆင်း၍ လာကြ၏။ စောအောင်က ...

"ဟေ့ အိုက်မတ်" (ဘုရား သခင်လေး)

"ဪ ... ဒီကောင် ခက်တော့တာပဲ။ ကားရုံထဲက ကားထုတ်လိုက်"

အသက် ၂၀ ခန့် အိုက်မတ်ခေါ် စောအောင်တပည့်ကျော်သည် ကား ကိုထုတ်ခဲ့ပြီးလျှင်၊ ကားပေါ်တွင် စွင့်နေအောင် ထိုင်နေ၏။

"မင်း မောင်းလိုက်ဖို့ မလိုဘူး၊ ငါ့ဘာသာ မောင်းသွားမယ်"

အိုက်မတ် ဆင်း၏။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှေ့ပိုင်းကထိုင်ကာ စောအောင်က မောင်းပြီး၊ ထွက်ခွာလာကြလေသည် ။ အပြာရင့်ရောင် ကားကလေးသည် မြေနီကုန်း ပြည်လမ်းတစ်လျှောက် ဒုန်းစိုင်းလျက် ရှိ လေ၏။

ဦးလွန်းတင်ဟု ကြေးစာလုံး အုတ်တိုင်တွင် တွေ့ရသော အပေါက် ကျမှ ၊ ဂျော့က ကွေ့ဝင်ရန် ပြောသဖြင့် ကွေ့ဝင်ကာ ၂ ထပ်တိုက် ဆင်ဝ င်အောက်သို့ ထိုးရပ်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တိုက်အောက်က အသက် ၁ ၈ နှစ်ခန့် မိန်းမချောတစ်ယောက် ထွက်လာကာ ...

"ဟင်-ကိုကိုကြီး နယ်လီတို့ အခုပဲ ထမင်းစားပြီးတယ်"
